

Роди се въ гората гардже. Голичко, слабичко, черно като циганче, съ тънко вратле и съ ококорени очички. Роди се и веднага заприказва.

— Пиу! Пиу! — записка то.
— Искамъ червейче!

И майка му, старата гарга, изхвъркна изъ гнѣздото, позавъртѣ се насамъ-натамъ и донесе на скъпата си рожбича не едно, а две червейчета.

Минаха три-четири седмици, отърси се гарджето, и перца по крилцата му поникнаха. Сега вече то можеше да стои на краката си, да подскача като жаба и да се опитва да хвърчи.

Гледаше го старата гарга и не можеше да му се нарадва.

— Брей, че хубавецъ съмъ родила! — мислѣше си тя. — Втори като него нѣма на свѣта! Охъ, Божичко, направи го професоръ!

Ала малкото гардже нѣмаше ума на майка си и хичъ и не

мислѣше да става професоръ.

Голѣма бѣше гората, и по клонитѣ на старитѣ дървета чуруликаха весело безброй пойни птички. Вечеръ, когато месечината изгрѣеше надъ върховетѣ на дърветата, изъ цѣлата гора зашуртяваха сякашъ чудни поточета: това бѣха крѣшнитѣ пѣсни на славеитѣ, които се надпреварваха да покажатъ, кой е по-гласовитѣ.

Слушаше ги прехласнато гарджето и по цѣли нощи сънь го не хващаше. Искаше му се и нему да стане пѣвецъ като славеитѣ, да се люлѣе ей тѣй на нѣкое клонче и да си чурулика до насита. Тая мисълъ не излизаше изъ главата му, и колкото повече то растѣше, толкова по-силно вѣрваше, че отъ него ще излѣзе прочутъ пѣвецъ. Най-сетне гарджето не можа да се стѣрпи и каза веднажъ на майка си:

— Мамо, ма, какво иматъ